

Иоан пристъпи несмелю към него:

- Чичо...

И изведнъж в него кипна асеновската кръв. Е добре. Да става каквото ще. И той дръзко впери очи в неподвижното, тъмно лице на чича си.

Калоян все още мълчеше. В съседната стая се чуваха веселите смехове на Мария и Белослава...

Изведнъж царят заговори. Бавно, тихо, строго,

- Иоане, аз те смятах винаги като син... Обичах те повече от син...

Князът чакаше изтръпнал бурята.

- Мисля, че заслужавах повече твоето доверие, Иоане.

Защо до сега не си ми казал нищо? Имал си жена, дъщеря...

Момъкът пламна и не отвърна нищо.

- От мен ли се боеше? Нима толкова малко си ме познавал?

- царят скочи и застана до прозореца. Погледна навън, постоя малко, поглади челото си. След това се извърна и с треперящ глас каза глухо - Не аз, а друг един трябваше в този час да те благослови. Ела, Иоане, сине мой... Прегърни ме тъй, както би прегърнал Асена, баща си, Бог да успокои душата му...

Нащо сграбчи гърлото на княза. Мъчително, до болка.

Напразно той се ^{добреше със} ~~беше~~ сълзите, които го душеха, нито думица не можа да се изтръгне от устата му. В душата му се стопи нещо, преля и го удави в поток от безпаметна радост и благодарност. Ярво слънце избухна в очите му. Той безмълвно доближи царя, коленичи, взе ръката му и със страстна обич притисна уста до нея.

Вратата внезапно се отвори и една руса глава светна в полумрака.

- Татко, тук ли си?